

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2900/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Богосављевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, Филијала Ниш, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4770/18 од 29.01.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4770/18 од 29.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4770/18 од 29.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 4916/18 од 15.10.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, па је ставом другим изреке обавезана тужена да у корист тужиље, на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, за период од 01.05.2012. до 30.04.2013. године, надлежном фонду ПИО уплати разлику доприноса на месечне основице ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 4770/18 од 29.01.2019. године одбјена је жалба тужене, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла

побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиље да се обавезе тужена да на износе мање исплаћених накнада за случај незапослености, уплати законом предвиђене доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Побијана одлука не одступа од правног става заузетог на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, по коме је суд надлежан да у парничном поступку одлучује о захтеву корисника накнаде за време привремене незапослености да му Националана служба за запошљавање уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежној организацији социјалног осигурања. О праву на уплату доприноса судови су одлучили на основу правноснажне судске одлуке којом је тужена обавезана да тужиљи плати утврђени износ мање исплаћене накнаде за обавезно социјално осигурање. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради уплате доприноса у овој правној ствари поднета је 09.07.2018. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 1.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић